

فداس از هم بهر کفایت
 کفایت آنکس نیم گانند بسیم
 خصو صا برهنه نری که غزنی
 خدای من که توان هیچ کس
 بجان دادن جو ز از کس
 زین کفایت کای شاه کجاست
 دلمش بر عفت رانسانه
 بهانه بگری و حیل ساریت
 معاذ الله که راه کج روم من
 عجب با طاقم آرام من ده
 بکفتن گفتن آمو روز من
 زبان در بند دیگر زین خرافا
 مراد در شک با آتش نشانه
 کتابا شد زان بر دوزخ
 که آید بر کسی دیگر کوندم
 ترا فرمود بدین کیشی
 بر شوت کی سوزد آمو ز کارش
 در آمو زش کی دوزخ نبرد
 که هم تاجت میسر باد و هم کفایت
 زین کاری بهانه بر بهانه
 بهانه از طریق راست ماست
 ز تو این حیل دیگر بستنم
 و کوه ای اگر لایم من ده
 بکفت از تو مراد من میسر
 بجنب از جا که ز آتیا خرافا
 سر با آتش من خوش نشانه
 طالعها

ز این کفایت که از شنبه
 ز شوقم جان رسید بر لاله
 کی آن طاقت مرا آید بیدار
 ما غم ما لغت زین مصیبت
 بکفتا مالغ من زان دو جبر
 عسیر این کج کفایت که بداند
 بر من کوه تیغ آن کفایت
 زهی ضحکت که چون روز قیامت
 جزای آن جفا کشتن کوه
 ز این کفایت زان دشمن پیش
 دهم حاجی که با جانش سیزد
 تو میکوی خدای من کریم است
 مرا از کوه و زرد خسترین
 که اندازد بفرود خوردن آ
 نیارم هر کردن تا شب امروز
 که با وقت دیگر اندازم این کار
 که توان این بملحظه خوشتر است
 عتاب ایزد و قدر عزیز است
 بمن حدیثت و جواری رسان
 کفایت زین لباس نیکان
 که افتد بر زنا کاران غایت
 مرا سرد فراتشان کوه
 که چون روز طرب بکشیم
 ز سستی تا قیامت بر خیزد
 همیشه بکنه کاران رحیم است
 درین حکومت سلسله باشد
 خدا